

พฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

IN-CLASS SMARTPHONE USAGE BEHAVIORS AMONG DHURAKIJ PUNDIT UNIVERSITY STUDENTS

ธัญชัช วิภัติภูมิประเทศ*

Thuntuch Viphatphumiprathes*

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

* Assistant Professor, Department of General Education, Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University

* Email: thuntuch.vip@dpu.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษา และ 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนและผลการเรียนของนักศึกษา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์จำนวน 323 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และการทดสอบไคสแควร์

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนเพื่อค้นหาข้อมูล ในขณะที่กิจกรรมที่อาจารย์มอบหมาย (ร้อยละ 50.5) และในบางครั้งได้นำสมาร์ทโฟนมาใช้เพื่อค้นหาเนื้อหาที่ไม่เข้าใจเพิ่มเติมในระหว่างเรียน (ร้อยละ 46.8) นอกจากนี้ นักศึกษานำสมาร์ทโฟนมาใช้ถ่ายรูปแบบ PowerPoint ของอาจารย์แทนการจดบันทึกในบางครั้ง (ร้อยละ 47.7) และนำมาใช้เพื่อติดต่อ/ตามเพื่อน ให้มาเข้าเรียนบางครั้ง (ร้อยละ 56.7) อย่างไรก็ตาม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียนในการแอบใช้สมาร์ทโฟนโดยไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน (ร้อยละ 47.7) โดยมีวัตถุประสงค์ในด้านสื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ และอินสตาแกรม (ร้อยละ 59.1) ทั้งนี้ ช่วงเวลาที่นักศึกษาส่วนใหญ่แอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน คือ ช่วงที่อาจารย์เน้นสอนแบบบรรยาย (ร้อยละ 39.6) และ 2) พฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ คือ 1) อาจารย์ผู้สอนควรตกลงกฎหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนร่วมกับนักศึกษาอย่างชัดเจน 2) อาจารย์ผู้สอนควรปรับเปลี่ยนวิธีการสอนโดยลดการบรรยาย และเน้นกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยให้นักศึกษาได้ค้นหาหรือเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสมาร์ทโฟน และ 3) อาจารย์ผู้สอนอาจปรับแผนการสอนรายคาบโดยเพิ่มช่วง “Technology Breaks” กล่าวคือ เป็นการอนุญาตให้นักศึกษาใช้สมาร์ทโฟนได้ในระหว่างการพักช่วงระยะเวลาสั้นๆ ระหว่างเรียนประมาณ 1-2 นาที เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เช็คข้อมูลในสื่อสังคมออนไลน์ และหลังจากนั้นจึงกลับมาเข้าสู่เนื้อหาของการเรียนต่อ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้นักศึกษาแอบใช้สมาร์ทโฟน และจะช่วยให้ นักศึกษามีสมาธิในระหว่างเรียนมากขึ้น

คำสำคัญ: พฤติกรรม สมาร์ทโฟน นักศึกษา

Abstract

The objectives of the present study were twofold: 1) to examine how university students use their smartphones in class; and 2) to determine whether there is a significant relationship between smartphone usage behaviors and learning performance. Questionnaires were distributed to 323 Dhurakij Pundit University students (undergraduate level), and the data was then analyzed using both descriptive statistics and a chi-square test.

The findings indicated that 1) the majority of participants used their smartphones in class to search for information for their assignment completion (50.5 percent) and they sometimes used the devices to find out particular information they did not understand within the classroom (46.8 percent). Moreover, the participants reported that they occasionally used their smartphones to take photos of their instructor's PowerPoint slides rather than taking notes (47.7 percent) and to have contact with their friends/ask their friends to attend class (56.7 percent). It was, nonetheless, found that most of the participants spent less than half of their class time using smartphones for other purposes unrelated to their class on the sly (47.7 percent), particularly to get access

to social media, including Facebook, Line, and Instagram (59.1 percent). The participants claimed that the moment they secretly used their smartphones the most was when their instructor was delivering a lecture (39.6 percent). The findings also revealed that 2) there was a significant relationship between smartphone usage behaviors and participants' learning performance at 0.05. Several recommendations could be made from this study. Firstly, instructors should, in collaboration with their students, clearly establish ground rules for appropriate use of smartphones in the classroom. Secondly, instructors should minimize their lecture time and conduct class activities allowing their students to do self-study through the use of smartphones. Thirdly, instructors should adjust their lesson plans by including the so-called "Technology Breaks." This is to allow their students to use their smartphones for a short-period of time, say approximately 1-2 minutes, so that they can get access to their social media and later get back to their lesson. The aims are to prevent them from using their smartphones on the quiet and to foster their concentration during class time.

Keywords: Behaviors, Smartphones, University Students

บทนำ

สมาร์ทโฟน (Smartphone) เป็นโทรศัพท์พกพาซึ่งมีความสามารถคล้ายคอมพิวเตอร์และสามารถเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตได้ หรืออาจกล่าวได้ว่าสมาร์ทโฟนคือ การผสมผสานกันระหว่างพีดีเอกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยสมาร์ทโฟนมีระบบปฏิบัติการที่สามารถพัฒนาให้รองรับโปรแกรมประยุกต์อื่นๆ ได้ด้วย (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2555) ปัจจุบัน สมาร์ทโฟนเป็นที่นิยมกันมากในคนหลากหลายกลุ่มรวมถึงกลุ่มนักศึกษา กล่าวคือ สมาร์ทโฟนได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของนักศึกษา ซึ่งสามารถสังเกตได้ทั้งการใช้ที่เปิดเผยและการแอบใช้ในชั้นเรียน ที่ผ่านมามีงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษามักนำสมาร์ทโฟนมาใช้ในเวลาเรียนทั้งในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และในขณะเดียวกันก็นำมาใช้ในเรื่องส่วนตัวด้วย เช่น การใช้งานอินเทอร์เน็ต การเล่นเกม และการใช้งานสื่อสังคม (Social Media) (Tindell & Bohlander, 2012)

อย่างไรก็ดี การที่นักศึกษาได้นำสมาร์ทโฟนมาใช้ในขณะที่เรียนนั้นได้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้มากขึ้น ดังเห็นได้จากงานวิจัยในประเทศสหรัฐอเมริกาของ Ravizza (2014) ซึ่งพบว่า การใช้อินเทอร์เน็ตในห้องเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยมิชิแกนสแตตผ่านสมาร์ทโฟนรวมถึงแล็ปท็อป โดยมีวัตถุประสงค์ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องการเรียนรู้ เช่น การใช้งานเฟซบุ๊ก การรับ-ส่งอีเมล และการอ่านข่าว ได้ส่งผลกระทบต่อผลสอบของนักศึกษาได้ในที่สุด แม้ว่าก่อนหน้านี้จะมีงานวิจัยที่ระบุว่า นักศึกษาที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดจะมีความสามารถในการทำงานหลายอย่างได้ในเวลาเดียวกันและได้ผลดี รวมถึงสามารถจัดการกับสิ่งรบกวนได้ดี แต่งานวิจัยนี้ พบว่า นักศึกษาที่มีสติปัญญาไม่ว่าจะอยู่ในระดับใดๆ ก็ตาม หากใช้อินเทอร์เน็ตในระหว่างเรียนโดยไม่เกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียนแล้ว จะยังมีคะแนนสอบต่ำกว่าเกณฑ์ นอกจากนี้ จากงานวิจัยของ Lepp, Barkley and Karpinski (2015) ที่เก็บข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า การใช้โทรศัพท์มือถือมีความสัมพันธ์กับผลการเรียน กล่าวคือ การใช้โทรศัพท์มือถือในชั้นเรียนจะส่งผลให้ผลการเรียนของนักศึกษาต่ำลง ส่วนงานวิจัยของ Rosen, Carrier and Cheever (2013) และ Al-Menayes (2014) พบว่า การใช้งานสื่อสังคม (Social Media) เช่น เฟซบุ๊ก มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยในประเทศของเบญจวรรณ ธนุวาศ และคณะ (2557) พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่แอบใช้สมาร์ทโฟนในห้องเรียนทุกวันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาพัก รูปแบบในการแอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนส่วนใหญ่ ได้แก่ การเล่นอินเทอร์เน็ต โทรเข้า-ออก เล่นเกม ถ่ายรูป และใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งส่งผลทำให้ส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน

จากสถานการณ์ดังกล่าว ประกอบกับแนวคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยาดิจิทัล (Digital Sociology) (Lupton, 2012) ได้เสนอว่าควรมีการศึกษาวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนกับสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น วัตถุประสงค์ของการใช้อุปกรณ์สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ การนำอุปกรณ์สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในสถานที่ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน และการติดต่อเทคโนโลยีสมัยใหม่โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาประเด็นพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนกับผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยเน้นกรณีศึกษากับกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้แก่ คณะศิลปศาสตร์ คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม และคณะศิลปกรรมศาสตร์ ทั้งนี้เพื่อที่จะนำผลที่ได้มาสู่การให้ข้อเสนอแนะต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนสำหรับกลุ่มนักศึกษาดังกล่าวต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนและผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่าง ประชากรคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/2558 ซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม และคณะศิลปกรรมศาสตร์ ซึ่งอยู่ชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป มีจำนวน 1,649 คน เนื่องจากงานวิจัยนี้ศึกษาตัวแปรด้านผลการเรียน และพฤติกรรม/ประสบการณ์การใช้สมาร์ตโฟนในชั้นเรียน ประกอบกับ นักศึกษากลุ่มนี้อยู่ในสาขามนุษยศาสตร์ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา/การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีในการศึกษาค้นคว้า ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อค้นพบที่ได้มาให้ข้อเสนอแนะต่อการจัดการเรียนการสอนในสาขาดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างตามสูตรของ Yamane (อัศวิน แสงพิบูล, 2556, น. 156) โดยกำหนดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มไว้ที่ร้อยละ 5 ซึ่งได้จำนวน 323 คน และใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วนคณะ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง คือ การทบทวนแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ชัญฉัช วิภักติภูมิประเทศ, 2558; เบญจวรรณ ธนูวาศ และคณะ, 2557; ชื่นสุมล บุนนาค, 2554; อาฟิฟี่ ลาเต๊ะ และคณะ, 2555; Alfawareh & Jusoh, 2014; Al-Menayes, 2014; Jena, 2014; Lepp, Barkley & Karpinski, 2015; Martin, 2011; Mok et al., 2014; Morphetou & Morphetis, 2014; Ravizza, 2014; Rosen, Carrier & Cheever, 2013; Yu, 2012) เพื่อสร้างข้อคำถามในแบบสอบถาม ทั้งนี้ แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา และ ตอนที่ 2 พฤติกรรมการใช้สมาร์ตโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบสอบถามซึ่งมีค่าระหว่าง 0.67-1.00 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในส่วนที่เป็นพฤติกรรมซึ่งพบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคที่ระดับ 0.754

3. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลด้านพฤติกรรมการใช้สมาร์ตโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษาใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ และร้อยละ ส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สมาร์ตโฟนในชั้นเรียนและผลการเรียนของนักศึกษาใช้การทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square)

ผลการวิจัย

1. พฤติกรรมการใช้สมาร์ตโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้สมาร์ตโฟนในชั้นเรียนเพื่อค้นหาข้อมูล ในขณะที่ทำกิจกรรมที่อาจารย์มอบหมาย (ร้อยละ 50.5) และในบางครั้งได้นำสมาร์ตโฟนมาใช้เพื่อค้นหาเนื้อหาที่ไม่เข้าใจเพิ่มเติมในระหว่างเรียน (ร้อยละ 46.8) นอกจากนี้ ยังพบว่า นักศึกษานำสมาร์ตโฟนมาใช้ถ่ายรูป PowerPoint ของอาจารย์แทนการจดบันทึกในบางครั้ง (ร้อยละ 47.7) และนำมาใช้เพื่อติดต่อ/ตามเพื่อนให้มาเข้าเรียนบางครั้ง (ร้อยละ 56.7)

อย่างไรก็ดี พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ระยเวลาน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียนในการแอบใช้สมาร์ตโฟนโดยไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน (ร้อยละ 47.7) โดยมีวัตถุประสงค์ในด้านสื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ และอินสตาแกรม (ร้อยละ 59.1) ทั้งนี้ ช่วงเวลาที่นักศึกษาส่วนใหญ่แอบใช้สมาร์ตโฟนในชั้นเรียน คือ ช่วงที่อาจารย์เน้นสอนแบบบรรยาย (ร้อยละ 39.6) ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 พฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษา

พฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
การใช้สมาร์ทโฟนเพื่อค้นหาข้อมูลเพื่อทำกิจกรรมที่อาจารย์มอบหมาย		
สม่ำเสมอ	163	50.5
บางครั้ง	152	47.0
ไม่เคย	8	2.5
การใช้สมาร์ทโฟนเพื่อค้นหาเนื้อหาที่ไม่เข้าใจเพิ่มเติม		
สม่ำเสมอ	150	46.4
บางครั้ง	151	46.8
ไม่เคย	22	6.8
การใช้สมาร์ทโฟนถ่ายรูป PowerPoint ของอาจารย์แทนการจดบันทึก		
สม่ำเสมอ	142	44.0
บางครั้ง	154	47.7
ไม่เคย	27	8.3
การใช้สมาร์ทโฟนเพื่อติดต่อ/ตามเพื่อนให้มาเข้าเรียน		
สม่ำเสมอ	120	37.1
บางครั้ง	183	56.7
ไม่เคย	20	6.2
ระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน		
มากกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียน	100	31.0
ครึ่งหนึ่งของคาบเรียน	69	21.3
น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียน	154	47.7
วัตถุประสงค์หลักที่แอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน		
โทรเข้า-ออก	20	6.2
รับ-ส่งอีเมล	1	0.3
ใช้สื่อสังคมออนไลน์ (เฟซบุ๊ก, ไลน์, อินสตาแกรม)	191	59.1
เล่นอินเทอร์เน็ต	50	15.5
ฟังเพลง/ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	15	4.6
เล่นเกม	46	14.2
ช่วงเวลาที่แอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน		
ช่วงที่อาจารย์ให้เพื่อนมานำเสนองานหน้าชั้นเรียน	74	22.9
ช่วงที่อาจารย์ให้นักศึกษาทำกิจกรรมกลุ่ม	121	37.5
ช่วงที่อาจารย์เน้นสอนแบบบรรยาย	128	39.6

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนและผลการเรียนของนักศึกษา

จากการทดสอบไคสแควร์ ดังที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 2 พบว่า

การใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนเพื่อค้นหาเนื้อหาที่ไม่เข้าใจเพิ่มเติม มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่ใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีผลการเรียนในระดับปานกลาง (ร้อยละ 52.7) และสูง (ร้อยละ 37.3) มากกว่านักศึกษาที่ใช้สมาร์ทโฟนบางครั้งหรือไม่เคยเลย และพบว่า ระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนเพื่อวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟนน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียน มีผลการเรียนในระดับสูง (ร้อยละ 54.5) มากกว่านักศึกษาที่มีระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟนครึ่งหนึ่งหรือมากกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียน

ตารางที่ 2 ร้อยละของผลการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน

พฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน	ผลการเรียน			χ^2	p-value
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง		
การใช้สมาร์ทโฟนเพื่อค้นหาเนื้อหาที่ไม่เข้าใจเพิ่มเติม					
สม่ำเสมอ	10.0	52.7	37.3	15.626	0.004
บางครั้ง	23.8	41.1	35.1		
ไม่เคย	36.4	40.9	22.7		
ระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟน					
มากกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียน	37.0	52.0	11.0	68.267	0.000
ครึ่งหนึ่งของคาบเรียน	14.5	58.0	27.5		
น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียน	7.8	37.7	54.5		

อภิปรายผล

1. พฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนของนักศึกษา

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยในการเรียน เช่น การค้นคว้าข้อมูลเพื่อทำกิจกรรม และการค้นหาเนื้อหาที่ไม่เข้าใจ มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาในต่างประเทศ กล่าวคือ งานวิจัยของ Alfawareh and Jusoh (2014) Morphitou and Morphitis (2014) และ Jena (2014) พบว่า นักศึกษาใช้สมาร์ทโฟนเพื่อช่วยในการเรียน เช่น การหาข้อมูลในขณะที่เรียนที่อยู่ในห้องเรียนเมื่อมีหัวข้อที่ไม่เข้าใจ การอ่านบทความหรือ e-books รวมถึงการชม/ฟังบันทึกการสอนของวิชาต่างๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของบุษรา ประกอบธรรม (2556) พบว่า นักศึกษาส่วนหนึ่งใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์สำหรับการเรียนทำงานกลุ่ม

อย่างไรก็ดี งานวิจัยนี้พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้เวลาน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียนในการแอบใช้สมาร์ทโฟนโดยมีวัตถุประสงค์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น การเล่นเกมแชท และไลน์ โดยเฉพาะในช่วงที่อาจารย์สอนโดยเน้นการบรรยาย ทั้งนี้ข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยาดิจิทัล (Digital Sociology) (Lupton, 2012) ซึ่งอธิบายว่า ปัจจุบันคนทุกกลุ่มอายุมีปฏิสัมพันธ์ผ่านเทคโนโลยีกันมากขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและวัยรุ่นจะติดสื่อดังกล่าวมาก และอาจมีวัตถุประสงค์ของการใช้งานในทางที่นำไปเป็นห่วงได้ ซึ่งในนี้หมายถึงการนำสมาร์ทโฟนมาใช้ในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน ซึ่งจะกระทบต่อความเข้าใจในเนื้อหาและผลการเรียนได้ นอกจากนี้ ข้อค้นพบจากงานวิจัยครั้งนี้ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jacobsen and Forste (2011) ที่พบว่า นักศึกษานิยมใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนในด้านสื่อสังคมออนไลน์ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Tindell and Bohlander (2012) ซึ่งพบว่า นอกจากนักศึกษาจะ

นำสมาร์ทโฟนมาใช้ในชั้นเรียนในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้แล้ว ยังนำมาใช้เพื่อเรื่องส่วนตัวด้วย เช่น การใช้งานอินเทอร์เน็ต การใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ และการเล่นเกม และสอดคล้องกับงานวิจัยในประเทศของเบญจวรรณ ธนวาศ และคณะ (2557) ซึ่งพบว่า นักเรียนและนักศึกษาแอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนทุกวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเล่นอินเทอร์เน็ตเป็นหลัก

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนและผลการเรียนของนักศึกษา

จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เกี่ยวข้องกับการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาที่ใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการเรียนอย่างสม่ำเสมอมีผลการเรียนในระดับปานกลางและสูง มากกว่านักศึกษาที่ใช้สมาร์ทโฟนบางครั้งหรือไม่เคยเลย ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมดังกล่าวจะมีส่วนช่วยทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ผลการเรียนที่ดี ข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ Jena (2014) ซึ่งพบว่า การใช้สมาร์ทโฟนของนักศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิชาการ ไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Jacobsen and Forste (2011) พบว่า นักศึกษาที่ใช้สมาร์ทโฟนเพื่อกิจกรรมทางวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเกรดเฉลี่ย

นอกจากนี้ ยังพบว่า ระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษามีระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟนน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียนมีผลการเรียนในระดับสูง มากกว่านักศึกษามีระยะเวลาการแอบใช้สมาร์ทโฟนครึ่งหนึ่งหรือมากกว่าครึ่งหนึ่งของคาบเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์อื่น เช่น การใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้นักศึกษาขาดสมาธิในการเรียนซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผลการเรียนได้ในที่สุด ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Wei (2012) ที่อธิบายว่า แม้ว่านักศึกษาจะเชื่อว่าตนเองสามารถที่จะมีพฤติกรรมการทำงานได้หลายอย่าง (Multitasking Behaviors) ในขณะที่อยู่ในชั้นเรียน เช่น การฟังการบรรยายจากอาจารย์ไปพร้อมๆ กับการส่งข้อความในสมาร์ทโฟน แต่ในความเป็นจริงแล้ว นักศึกษาไม่สามารถที่จะเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ภายใต้สภาวะดังกล่าว เนื่องจากนักศึกษาไม่สามารถที่จะรักษาความสนใจต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้อย่างเต็มที่ ข้อค้นพบจากงานวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wei, Wang and Klausner (2012) Rosen, Carrier and Cheever (2013) Al-Menayes (2014) และ Ravizza (2014) ที่พบว่า การใช้สมาร์ทโฟนโดยเฉพาะในด้านสื่อสังคมออนไลน์ ส่งผลให้นักศึกษามีคะแนนสอบต่ำกว่าเกมหรือมีเกรดเฉลี่ยตกต่ำลง เนื่องจากสามารถใช้สมาร์ทโฟนได้ทุกที่ทุกเวลาแม้แต่ในห้องเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Lepp, Barkley and Karpinski (2015) ที่พบว่า การใช้สมาร์ทโฟน มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือกล่าวได้ว่า การใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนจะส่งผลให้ผลการเรียนของนักศึกษาต่ำลง และยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jacobsen and Forste (2011) ที่พบว่า การใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน เช่น การเล่นเกม การชมภาพยนตร์/โทรทัศน์ มีความสัมพันธ์ทางลบกับเกรดเฉลี่ย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 อาจารย์ผู้สอนควรตกลงกฎหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนร่วมกับนักศึกษาอย่างชัดเจน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้เนื้อหาของวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 อาจารย์ผู้สอนควรปรับเปลี่ยนวิธีการสอนโดยลดการบรรยาย และเน้นกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน เช่น การให้นักศึกษาได้ค้นคว้าหรือเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสมาร์ทโฟน ทั้งนี้เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้มีความน่าสนใจและเพื่อป้องกันไม่ให้นักศึกษาใช้สมาร์ทโฟนโดยมีวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน

1.3 อาจารย์ผู้สอนอาจปรับแผนการสอนรายคาบโดยเพิ่มช่วง “Technology Breaks” กล่าวคือ เป็นการอนุญาตให้นักศึกษาใช้สมาร์ทโฟนได้ในระหว่างการพักช่วงระยะเวลาสั้นๆ ระหว่างเรียนประมาณ 1-2 นาที เพื่อให้นักศึกษาได้เช็คข้อมูลในสื่อสังคมออนไลน์ และหลังจากนั้นจึงกลับมาเข้าสู่เนื้อหาของบทเรียนต่อ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้นักศึกษาแอบใช้สมาร์ทโฟน และจะช่วยทำให้นักศึกษามีสมาธิในระหว่างเรียนมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะต่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำวิจัยในชั้นเรียนโดยพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนที่นำสมาร์ทโฟนมาใช้ในฐานะที่เป็นสื่อสำหรับการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

2.2 เนื่องจากงานวิจัยนี้มีข้อจำกัดจากการศึกษาเฉพาะตัวอย่างที่มหาวิทยาลัยแห่งเดียวดังนั้นจึงควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนระหว่างนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชน

2.3 ควรศึกษาถึงสาเหตุที่นักศึกษาไม่นิยมใช้สมาร์ทโฟนเพื่อช่วยในการเรียน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น วิธีการสัมภาษณ์ และควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียน

2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้สมาร์ทโฟนในชั้นเรียนระหว่างนักศึกษาคณะ/สาขาวิชาต่างๆ ให้ครอบคลุมทั้งสาขาวิชาสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

บรรณานุกรม

- ชินสุ่มล บุนนาค. (2554). ทักษะคิดและพฤติกรรมกรการ Chat ผ่านโทรศัพท์มือถือ Smartphone ของวัยรุ่นน กลุ่ม Generation Y. *วารสารบริหารธุรกิจเทคโนโลยีมหานคร*, 8(2), 87-103.
- ัญชัช วิภัติภูมิประเทศ. (2558). ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียน ในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*, 26(3), 32-41.
- บุษรา ประกอบธรรม. (2556). การศึกษาการยอมรับเครือข่ายสังคมออนไลน์ของนักศึกษา: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 27(81), 93-108.
- เบญจวรรณ ธนุวาศ, ปารณีย์ ลั่นเจริญ, นิตชา รัตนเสถียร, สุรัตน์ แก้วสกุล และเกรียงศักดิ์ ปัทมเรขา. (2557). การแอปใช้สมาร์โฟนระหว่างเรียนในชั้นเรียนของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาและนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 33(4), 209-222.
- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. (2555). *สมาร์โฟน*. ลีปค้น 23 มีนาคม 2558, จาก <http://www.thaiglossary.org/node/59286>
- อัศวิน แสงพิบูล. (2556). *ระเบียบวิธีวิจัยด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- อาพีพี ลาเต๊ะ, ศรัชฌา กาญจนสิงห์, จิระนันท์ อนันต์ไทย และสรณ์สิริ โททอง. (2555). ทักษะคิดที่มี ผลต่อการใช้ Facebook ของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*, 23(3), 80-97.
- Alfawareh, H. M. & Jusoh, S. (2014). Smartphones Usage among University Students: Najran University Case. *International Journal of Academic Research*, 6(2), 321-326.
- Al-Menayes, J. J. (2014). The Relationship Between Mobile Social Media Use and Academic Performance in University Students. *New Media and Mass Communication*, 25(2014), 23-29.
- Jacobsen, W. C. & Forste, R. (2011). The Wired Generation: Academic and Social Outcomes of Electronic Media Use Among University Students. *Cyberpsychology, Behavior, and Social Networking*, 14(5), 275-280.
- Jena, R. K. (2014). The Impact and Penetration of Smartphone Usage in Student's Life. *Global Journal of Business Management*, 8(1), 29-35.
- Lepp, A., Barkley, J. E., & Karpinski, A. C. (2015). The Relationship Between Cell Phone Use and Academic Performance in a Sample of U.S. College Students. *SAGE Open*, (January-March), 1-9.
- Lupton, D. (2012). *Digital Sociology: An Introduction*. Sydney: University of Sydney.
- Martin, C. (2011). *In-Class Texting Behaviors among College Students*. Retrieved March 23, 2015 from <http://www.unh.edu/news/docs/UNHtextingstudy.pdf>
- Mok, JY., et al. (2014). Latent Class Analysis on Internet and Smartphone Addiction in College Students. *Neuropsychiatric Disease and Treatment*, 2014(10), 817-828.
- Morphitou, R. N. & Morphitis, A. (2014). *The Use of Smartphones among Students in Relation to Their Education and Social Life*. Retrieved March 23, 2015, from <http://www.icicte.org/Proceedings2014/Papers%202014/2.4%20Morphitou.pdf>
- Ravizza, S. (2014). *Suffering the Web in Class?*. Retrieved October 2, 2014, from <http://msutoday.msu.edu/news/2014/surfing-the-web-in-class-bad-idea/>
- Rosen, L.D., Carrier, M. & Cheever, N. A. (2013). Facebook and Texting Made Me Do It: Media-Induced Task-Switching While Studying. *Computers in Human Behavior*, 29, 948-958.

- Tindell, D. R. & Bohlander, R. W. (2012). The Use and Abuse of Cell Phones and Text Messaging in the Classroom: A Survey of College Students. *College Teaching*, 6, 1-9.
- Wei, F.-Y. F. (2012). *Text Messaging in Class May Affect College Students' Learning*. Retrieved September 22, 2015, from <http://www.sciencedaily.com/releases/2012/04/120404101822.htm>
- Wei, F.-Y. F., Wang, Y. K. & Klausner, M. (2012). Rethinking College Students' Self-Regulation and Sustained Attention: Does Text Messaging During Class Influence Cognitive Learning?. *Communication Education*, 61(3), 185-204.
- Yu, F. (2012). *Mobile/Smart Phone Use in Higher Education*. Retrieved March 23, 2015, from http://www.swdsi.org/swdsi2012/proceedings_2012/papers/papers/pa144.pdf